

ДО ПОСЛЕДНИЯ ВЯТЪР НА МИСЛИТЕ

Мариана Христова

(Неиздадена стихосбирка)

* * *

Аз вече нямам сили да се боря
И болката на другите да спра
Със вятърните мелници да споря
И нежно да възпирам глупостта

За чужди грехове да паля свещи
За себе си да нямам ден и дом
Като корица или прашен вестник
Да пожълтявам мълчешком

* * *

Аз съм малък твой приятел
Скрит в небето, под дъжда
Приеми ме като вятър
Летен бриз, измил света

Нямам време да играя
Покер с чуждия късмет
Нямам време да мечтая
Над пропукания лед

Аз съм всичката ти сила
Ако би я пожелал
Ако бих ти я открила
Може би би станал цял

Бели пространства

На Ц.

аз съм чердже
на което изтриваш
калта
от нозете си

влизаш с чисти нозе
и танцуваш
в свои собствени
бели пространства

аз съм калта на лицето
която ще имаш
и въпреки, въпреки
всички дълги бои на кръвта

с едно мръсно чердже
не ще си изтриеш лицето
когато
само то ти остане

* * *

Високо, високо
През девет лета
През девет баира
И толкова свлачища
През толкова много
Ненужни неща
Дали ще прескочиш
През здрача

Далече, далече
От другия край
Навярно е минал
Ездачът
И маха за сбогом
От своя си рай
Когато не можеш
Да скачаш

* * *

Врати, на които чукаш
но те са затворени
Прозорци, които гледат
в други посоки
Души, които страхливо
запушват слух
Очи, които няма
какво да ти вземат

Великият пустинник

Великият пустинник бродел сам
в едно далечно, непознато време,
не всеки може да го срещне там,
където Рила го понася в себе си.

Но още идват всякакви “царе”
и всякакви епохи заблудени
да търсят брод в скриновското сърце
и в стъпките Иванови да седнат.

Господ гледа в очите ти гърбом

Разпитай, преди да отсъдиш

Застани лице в лице
Преди да обърнеш гръб

Някой ден може да се зачудиш защо
Господ гледа в очите ти гърбом

И дори е забравил да се усмихва

* * *

Да подредиш света преди началото
Преди случаен мъртъв кръстопът
Преди обратно да се устреми махалото
И да подсказе, че е отлетял часът

Дълбоко в очите на делфина

сбогом нежна игра
сън от допир и звук
сбогом вятър отминал
следа неоставяйки
ще докосна лицето ти
още съм тук
моя странна любов
сляп е краят ти

сбогом вихър нечут
и неслучил се мит
сбогом скрити морета
и плажове
избледнели черупки
се срещат за миг
и потеглят без ропот
нанякъде

Дихотомия

ти сам сбогуваш себе си
в света на скърбите

и пиеш сам
непрекипяло вино

и сам сънуваш в тялото
на смъртните

един отчаяно щастлив живот
без избор

Диптих

Баба стои в огледалния свод
Скринът с дълбоките чекмеджета
Снимката пада на прашния под
Майстори сменят паркета

Баба се връща през някоя нощ
Казва ми нещо и тръгва с баща ми
Още е рано да прави ремонт
Малкият внук на сестра ми

Довиждане

На Ивайло

Не мога да повярвам, че те няма
И, че животът е като пролял се дъжд
Животът е илюзия, измама
Но въпреки това не мога изведнъж

Земята е попила всички капки
И никога не ще те видя пак
Защо боли проклетата измама
Защо боли от свършения факт

Прегръщам те във мислите си само
Прегръщам те под тъжни небеса
Гробарите отдавна са пияни
А гробът е подгизнал от вода

Дано не си самотен и тъгуващ
Дано не си отчаян и смутен
Довиждане, не ща да се сбогувам
С това, че ще останеш част от мен

* * *

И винаги ще си в сърцето ми
безумно спряло на върха
Макар че пясък е лицето ми
и каменно блести в дъжда

* * *

И е сянка всичко преживяно
Силует зад нечия стена
И е вятър всичко неразбрано
Кратка свещ в мъглите на съня

И е кръг от всичко разпиляно
Този път, уж винаги напред
И е хляб от зърно неприбрано
Тази скръб, горчива като мед

* * *

И като струйка дим
ще тръгна към вселената,
невидима
за слепите очи.
Ще се спася от болката
на времето
и от света,
привикнал да руши.

Ще те потърся
някъде във себе си -
а може би
напразно се теша,
че ще намеря памет
в пясъка последен
и в облаците -
слънчеви следи.

Ще се спася от болката
на времето,
от всички страхове,
лъжи, проклетия.
И ще се върне
част от мен при тебе
и при смеха,
където спят звезди.

* * *

В памет на баща ми

Любовта е тъга
Нарисувана в дъжд
Време, спряло в мига
Или миг без заграждане
Любовта не сече
Корените до кръв
Нито рони сълзи
До захлаждане

Любовта е сълза
Непролята отвън
Въглен в смели ръце
И живот без нагаждане
Тя е в сухия лист
И в горелия пън
Ако имаш сърце
За засаждане

Любовта е мъгла
С нежен спомен за път
Хлъзгав мирис на дим
И прераждане
Дали може да спре
Тя безумната скръб
Подивелия вой
И ограждане

Митове

По този дълъг път
камбани не звънят
камбаните стърчат
отдавна неми
и въпреки това
се чува как редят
отдавна непродумани
поеми

Те чакат
неумелия звънар
да дръпне леко
края на въжетата
да чуе занемелият стихар
в забравения напев
на звънчетата

А майсторите спят
край някой зид
и костите им
до една безименни
са пясък само
не и спомен скрит
за думите
от старите молитви

* * *

на оня свят винаги има място
за бездомните

но дори и там
те не стигат навреме

закъсняват или ги е страх
пазят своя стар кашон

на оня свят винаги има как
да заспиш потребен

Не тъгувай, мамо

Не тъгувай, мамо, мъничка и бяла,
в свои или в чужди себе си предала.

И се питам още от дете в немара
за кръвта, която носи тази вяра.

Подреди с надежда стаи и градини,
подари ни, мамо, слънчеви прашини.

И защо ли, мамо, толкова обичаш,
като път си мамо, пътища предричаш.

Дали знаеш, мамо, с тая твоя сила
в колко ли деца си майките спасила?

Не тъгувай, мамо, мъничка и бяла,
в свои и във чужди себе си предала.

Петостишие

Може би имах дом, но кога ли, кога
той потъна в руини и стълбите паднаха,
и в сърцето на зимата гърбав и хром
ме намери късметът, от който все бягам.

И ми каза: Почакай ме, аз съм смъртта,
дето все ме сънуваш, а пък не наистина,
дето ме пазари от любовта лъга
или ме изкушаваше крайно безсмислено.

Свобода абсолютна е моята власт,
свобода да не търсиш на всеки ден смисъла,
свобода да не бягаш от всеки свой страх
и понякога даже да си независима.

Може би, ще помисля – помислих си аз,
може би не ми трябва на всеки ден смисъла,
но животът на заем е бавен компас,
разминава се с времето да ме отпише.

Може би имах дом, но кога ли, кога,
и приятели, даже и себе си имах
върху някой друг облак или планина,
от която не тръгнах, която не стигнах.

* * *

понякога е нужен само
един жест -
да се отворят прозорците
да се отвържат капаците

да се отключат врати
залоствани дълго, старателно

понякога между тухлите
под дъжда
край стоборите
бродят сенки

Протуберанс

може
тази любов
да е илюзия
но почерпи ме
с нея

аз нямам
друга
дреха
хляб
и вино

изгубих
толкова неща
по пътя си
и онемяха
в мене

илюзии
толкова любви
свършени
ме поделиха
с тебе

* * *

Първият в пъртината е сам
Той няма даже кожа на ръцете си
Да рине

Защо е нужен този сняг
Не му е нужен този сняг
На първия в пъртината

Стрък, повярвал на дъжда

Аз съм беден, беден дъжд
Облак син, обвит в мъгла
Ще ме срещне ли веднъж
Корен в истинска земя

Ще ми каже ли – здравей
Не напразно си дошла
С всеки лист ще бъда твой
Стрък, повярвал на дъжда

Аз съм беден, беден дъжд
Много време уж валя
Пясъкът танцува с мен
По асфалта и в калта

* * *

Случаен скитник
свит пред твоя праг
изгубил даже
сетната си риза

Но може всичко
много е богат
той знае как
водата става вино

Студено

като дълга нощ, в която
луната служи може би за отопление

като водка в хладилника
на окъсния търговец на кожи

като скъсаното палто на скитник
сбъркал пътя към селото

студено

и очите на някой, сбъркал пътя
светят в снега

* * *

Събудих се преди да те намеря
а беше там
хързулнал се отвътре

Понесох те преди да те спечеля
изгубих те
и пак сънувам пътя

Там, където се връщат щастливите

И когато отново съм сам
Сам по пътя и сам сред стихиите
Покажи ми, че още си там
Там, където се връщат щастливите

Покажи ми, че има един
Невъзможен, но истински изгрев
И, че времето спира едвам
За да срещне отчаяно живите

Покажи ми, че можеш да спреш
Като птица на мачтите счупени
Да намериш под преспи от скреж
Онзи кораб в душите изгубен

Ще се върна при своя си край
И при своя си път през пустините
Ако Бог се смили да си там
Там, където се връщат щастливите

* * *

Тези стари мълчания нямат адрес
Те са пликове, пъхнати в чужда кутия,
Те са спомен за гари с отлитащ експрес
И крайбрежия в свитъци стара хартия

Прашни малки алеи с беззвучни следи
Нямо кино, обичано в друга епоха
Изоставени думи, прошарени дни
И забравена книга с молитви

* * *

Уморих се до смърт, но все още стоя
Като кол над затрупано халище
Денем врани прелитат и грачат в снега
Нощем кучета лутат се някъде

И макар че бях някога живо дърво
Посадено само сред стърнищата
Клоните ми отдавна са пепел и сол
В нечий побелели огнища

И се питам отново след всеки сезон
Дали няма да падна, стърчейки си
Или ще остана в пробития ствол
До последния вятър на мислите

Храмът

И всеки път, когато вляза тук,
ще ме споходи плахото желание
да слезе Бог Отец и Син и Дух,
да се завърне и да ме нахрани.

И всеки път, когато помълча
в неясно, неумело съзерцание,
една сълза ще падне над света
и част от нея в мене ще остане.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Аз вече нямам сили да се боря...
2. Аз съм малък твой приятел...
3. Бели пространства
4. Високо, високо...
5. Врати, на които чукаш...
6. Великият пустинник
7. Господ гледа в очите ти гърбом
8. Да подредиш света преди началото...
9. Дълбоко в очите на делфина
10. Дихотомия
11. Диптих
12. Довиждане
13. И винаги ще си в сърцето ми...
14. И е сянка всичко преживяно...
15. И като струйка дим...
16. Любовта е тъга...
17. Митове
19. На оня свят винаги има място...
20. Не тъгувай, мамо
21. Петостишие
22. Понякога е нужен само...
23. Първият в пъртината е сам...
24. Протуберанс
25. Стрък, повярвал на дъжда
26. Случаен скитник...
27. Студено
28. Събудих се преди да те намеря...
29. Там, където се връщат щастливите
30. Тези стари мълчания нямат адрес...
31. Уморих се до смърт, но все още стоя...
32. Храмът